

Arrest

nr. 335 116 van 29 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MEESSEN *loco* advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 9 februari 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig

is tot en met 9 februari 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en map 6, landeninformatie, stuk 1 en 2).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift dat zij psychologisch lijdt ten gevolge van de situatie in Gaza en hetgeen zij in Griekenland meegemaakt heeft (NPO, p. 10). Zij legt echter geen psychologische of medische attesten betreffende haar mentale gezondheid neer. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat zij bij de DVZ aangaf dat zij geen bijzondere procedurele noden heeft en dat zij geen persoonlijke problemen van medische of psychologische aard ondervond (administratief dossier, map 7, DVZ, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ en bijkomende vragen M-status Griekenland). Waar verzoekende partij via een mail van haar advocaat en in het verzoekschrift wijst op de algemene rapporten van Ulysse en de impact van de situatie in Gaza op de gemoedstoestand van Palestijnen, dient opgemerkt te worden dat hoewel er niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een impact kan hebben op het psychologisch welzijn van verzoekende partij, zij met deze algemene rapporten niet concreet aantoont dat zij op heden met psychologische problemen kampt die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij heeft voor haar psychologische problemen tot op heden nog geen behandeling gezocht (NPO, p. 10). Verder verklaart verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij omwille van de kou last kreeg aan haar been, waar zij op heden nog steeds last van zou hebben, maar ook in het kader hiervan legt zij geen medische documenten neer die dit staven (NPO, p. 15). Zij brengt aldus geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een twintigjarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 9 februari 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 9 februari 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en map 6, landeninformatie, stuk 1 en 2). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende de moeilijkheden bij het verkrijgen, hernieuwen en verlengen van Griekse verblijfsdocumenten.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij slechts vijf maanden in Griekenland verbleven heeft waarvan slechts een maand met de nodige Griekse documenten (NPO, p. 6 en 9). Het is voor verzoekende partij op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de nodige documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Verzoekende partij toont bovendien niet concreet aan dat zij in Griekenland ernstige pogingen ondernomen heeft om een duurzaam leven uit te bouwen en haar rechten aldaar te doen gelden. Verzoekende partij werkte via kennissen in de aardbeienteelt, maar haar werkgever zou haar met die dood bedreigd hebben (NPO, p. 9 en 18-19). Zij stelt dat zij ongeveer een maand gewerkt zou hebben en dat haar werkgever haar hiervoor slechts 200 euro betaalde in plaats van 1000 euro (NPO, p. 9 en 19). Bij de DVZ verklaarde zij echter dat zij twee maanden bij een landbouwbedrijf gewerkt had en dat de werkgever haar niet betaalde voor het geleverde werk (administratief dossier, map 7, DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Verzoekende partij legt aldus tegenstrijdige verklaringen af omtrent haar werkervaringen in Griekenland. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij zich nooit inschreef bij een arbeidskantoor en nooit organisaties contacteerde om werk te vinden, naar eigen zeggen omdat dit niet bestaat in Griekenland. Zij hoorde enkel rond bij andere mensen (NPO, p. 19). Nochtans blijkt uit een korte zoekopdracht op internet dat er tal van arbeidsbureaus in Athene bestaan, kan men zich in Griekenland als werkzoekende inschrijven bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening van het ministerie van arbeid (DYPA), en bestaan er verschillende organisaties die vluchtelingen bijstaan bij het vinden van werk (administratief dossier, map 6; landeninformatie, stuk 3-5). Bovendien kan bijkomend opgemerkt worden dat verzoekende partij zelf ook aanhaalt dat haar neef erin slaagde om toegang te verkrijgen tot de Griekse arbeidsmarkt aangezien hij in de appelsienteelt werkte (NPO, p. 8). Zij volgde in Griekenland geen taallessen omdat zij hiervoor diende te betalen (NPO, p. 19). Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij anderhalve maand op straat verbleven heeft in Griekenland en slechts 15 dagen bij haar neef kon verblijven (NPO, p. 9-10). Zij trachtte een eigen

woonplaats te vinden door (ongeveer 10 keer) langs te gaan bij een organisatie die vluchtelingen hielp met onder andere kleren en voedsel. Zij vertelden haar echter dat zij haar niet konden helpen. Zij stelt dat zij gevraagd heeft aan mensen op straat of er andere verenigingen waren die haar konden helpen, maar mensen zouden gezegd hebben dat er geen andere organisaties waren (NPO, p. 11-12). Echter kan hieruit niet blijken dat verzoekende partij doortastende stappen ondernomen heeft om onderdak te vinden. Opnieuw blijkt bijkomend uit haar verklaringen dat haar neef er wel in slaagde om in Griekenland, samen met een ander persoon, een verblijfplaats te huren (NPO, p. 8). Verder verklaart verzoekende partij ook nog dat zij in Griekenland geen toegang had tot medische zorgen. Zij zou voor haar heen in april 2023 naar een dokter gegaan zijn, maar geen verzorging gekregen hebben omdat zij niet de juiste papieren had (NPO, p. 15). Wanneer haar gevraagd wordt waarom zij geen AMKA probeerde te bekomen, antwoordt verzoekende partij simpelweg dat zij dit niet kon omdat de politie haar vaak tegenhield en omdat zij geen geld had (NPO, p. 9). Nochtans slaagde verzoekende partij er op verschillende momenten in om geld te lenen van vrienden, kennissen of familie voor andere aangelegenheden zoals een vlucht naar Athene (NPO, p. 8) en haar reis van Griekenland naar België (NPO, p. 12-13). Het feit dat zij geen stappen onderneemt om een AMKA te bekomen en dat zij beweert niet in het bezit geweest te zijn van een AFM, toont een gebrek aan interesse in het uitbouwen van een duurzaam leven in Griekenland. Op basis van bovenstaande toont verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent de bedreigingen die zij ontvangen zou hebben van maffiosi enerzijds en haar werkgever anderzijds. Zij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij de maffia in Griekenland vreesde omdat zij haar tot tweemaal toe in Athene met de dood bedreigd hadden (NPO, p. 6 en 15-16). Bij de DVZ maakte zij van deze persoonlijke problemen met de maffia echter geen enkele melding (administratief dossier, map 7, DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Bovendien stelt zij initieel dat zij op 15 april 2023 een eerste keer en twee dagen later een tweede keer door hen bedreigd werd met de dood (NPO, p. 16). Later verklaart zij plotseling dat ze op 17 maart 2023 een eerste keer werd aangevallen (NPO, p. 16-17). Gewezen op deze tegenstrijdigheden, herhaalt verzoekende partij enkel dat zij twee keer problemen met hen had en dat de maffiosi haar zowel op 17 maart als op 15 april wilden aanvallen (NPO, p. 18). Het louter volharden in één versie van de feiten kan echter niet als uitleg gezien worden voor deze tegenstrijdigheid. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen van verzoekende partij met de maffiosi. Daarnaast verklaarde verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar werkgever in Griekenland haar met de dood bedreigde (NPO, p. 18-19). Ook hierover legt verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af, zoals hierboven reeds vermeld. Bij de DVZ verklaarde zij namelijk dat zij twee maanden bij een landbouwbedrijf had gewerkt en de werkgever haar niet betaald had (administratief dossier, map 7, DVZ, CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), terwijl zij bij het CGVS stelde dat zij ongeveer een maand in de aardbeienteelt werkte en haar werkgever haar hiervoor, hoewel zij eigenlijk 1000 euro had moeten krijgen, slechts 200 euro betaalde (NPO, p. 9 en 19). Zelfs indien er geloof gehecht kan worden aan de bedreigingen van haar werkgever, diende verzoekende partij nooit klacht in tegen haar werkgever bij de Griekse politie. Zij stelt dat zij dit niet gedaan heeft omdat de politie niets ondernomen zou hebben bij haar klacht die zij indiende tegen de maffiosi die haar bedreigden (NPO, p. 19). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan haar voorgehouden problemen met de maffiosi, waardoor deze motivatie haar nalaten niet kan rechtvaardigen. Uit niets blijkt dan ook dat zij geen beroep zou kunnen doen op de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, terwijl hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard de nodige stappen zet. Waar verzoekende partij wijst op het feit dat zij regelmatig op straat aangehouden en gefouilleerd werd door de Griekse politie, dient opgemerkt dat dit niet oploopt tot vervolging of ernstige schade, en dat hier evenmin enig object bewijs van voorligt (NPO, p. 18). Bovendien is het feit dat zij gestopt en gecontroleerd werden door de politie an sich geen problematisch gegeven en heeft zij dit door haar gepercipieerde wangedrag nergens aangekaart (NPO, p. 18).

In het verzoekschrift wijst verzoekende partij er nog op dat verwerende partij de realiteit verdraait door te stellen dat zij blijk geeft van financiële mogelijkheden aangezien zij steeds geld diende te lenen bij anderen om te kunnen overleven. Echter kan hieruit wel afgeleid worden dat verzoekende partij een uitgebreid netwerk heeft waarop zij beroep kan doen in geval van financiële nood. Zo heeft zij zowel familie in België als in Noorwegen, leende zij in totaal 3000 euro van onder andere haar burens in Gaza en kreeg zij geld van enkele jongemannen in Griekenland om haar ticket naar Athene te betalen (NPO, p. 3-5 en 8). Bovendien blijkt ook uit haar verklaringen dat zij op heden in België werkt en aldus over bepaalde financiële middelen beschikt (NPO, p. 10).

De verwijzing naar voorgaande rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP had gehoopt een psychologisch verslag te kunnen neerleggen -dat is de reden waarom ze wou gehoord worden-, maar helaas niet want ze staat nog steeds op de wachtlijst. Ze gedraagt zich dan ook naar de wijsheid van de Raad. Verder stelt ze hier alleen te zijn zonder gezin noch familie, eerder weigerde ze dat het centrum een therapeut zou regelen voor haar.”

5. De verzoekende partij brengt met haar elementen die ze naar brengt tijdens haar vraag tot horen geen argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan de inhoud van de beschikking van 10 juni 2025.

5.1. In de hierboven gestelde beschikking werd de verzoekende partij er op gewezen dat hoewel niet ontkend kan worden dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op het psychologisch welzijn van de verzoekende partij, zij met algemene rapporten niet concreet aantoonde dat zij met psychologische problemen kampt die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Ze voegt ook geen documenten toe waaruit kan blijken dat ze psychologische problemen heeft. Tijdens haar vraag tot horen geeft ze aan dat ze nog geen psycholoog heeft kunnen raadplegen daar ze op de wachtlijst staat. Alhoewel de Raad begrip heeft dat de verzoekende partij op een wachtlijst staat en dat het niet gemakkelijk is om heden een psycholoog te raadplegen, kan de Raad enkel concluderen dat voormeld betoog de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die haar psychologische toestand kan staven waardoor ze geen afbreuk kan doen aan de in de beschikking opgenomen grond waar wordt gesteld dat ze niet over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt zoals omschreven in de relevante Europese rechtspraak.

5.2. De verzoekende partij doet voor het overige geen enkele moeite om de in de beschikking opgenomen gronden te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Indien de verzoekende partij het niet eens is met de vaststellingen en analyse in de beschikking, hetgeen volgt uit haar vraag tot horen, komt het haar toe om een concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking in te brengen, hetgeen zij evenwel volledig nalaat. Zij gaat niet in tegen deze vaststellingen van de beschikking waardoor zij er niet in slaagt deze in een ander daglicht te stellen.

6. Bijgevolg wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij brengt aldus geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS